

10. Gryshova I. Ukraine's positions in international ratings evaluation as a factor of its competitiveness / I. Gryshova, I. Kryukova, O. Mityay // Економічний часопис – XXI. – 2015. – № 5–6. – С. 24–27.

11. Mityay O. Competitiveness of agriculture enterprises as the main factor of sustainable development of agricultural sphere / O. Mityay, V. Lagodiienko, V. Safonov // Економічний часопис. – XXI. – 2015. – № 155 (11-12). – С. 59–62.

12. Gryshova I. The estimation of the enterprise trade name competitiveness / I. Gryshova, O. Mityay, S. Stoyanova-Koval // Науковий вісник Полісся. – 2016. – № 2 (6). – С. 85–91.

** Fedorkin Denys V. – applicant at the Kyiv Law University of the National Academy of Sciences of Ukraine.*

Стаття надійшла до редакції 09.06.2017 р.

УДК 351

Галина Шаульська *

РЕФОРМИ ТА ОНОВЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ВЗАЄМОДІЇ ГРОМАДСЬКОСТІ З ОРГАНАМИ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ

У статті стисло проаналізовано процес реформування системи державного управління та місцевого самоврядування, взаємозв'язок реформ з оновленням механізмів взаємодії громадськості з органами публічної влади.

Ключові слова: децентралізація, державне управління, місцеве самоврядування, громадськість, механізми взаємодії.

Шаульська Г. Н. Реформи и обновление механизмов взаимодействия общественности с органами публичной власти.

В статье кратко проанализирован процесс реформирования системы государственного управления и местного самоуправления, взаимосвязь реформ с обновлением механизмов взаимодействия общественности с органами публичной власти.

Ключевые слова: децентрализация, государственное управление, местное самоуправление, общественность, механизмы взаимодействия.

Shaulska H.M. Reforms and update of co-operation mechanisms of public with public authorities.

The article briefly analyzes the process of reforming the system of state administration and local self-government, the interrelationship of reforms with the updating of the mechanisms of interaction between the public and the public authorities.

Keywords: decentralization, state administration, local self-government, public, mechanisms of co-operation.

Постановка проблеми. В Україні триває процес реформування системи державного управління та місцевого самоврядування, відбуваються активні пошуки дієвої моделі державного устрою, вже зроблено певні кроки. Об'єктивно оцінити їх можливо буде лише з часом, а зараз головне – ретельно зважувати законодавчі та урядові дії, щоб мінімізувати можливі прорахунки, для чого необхідно враховувати наукові напрацювання.

Зміни, що відбуваються в країні, вимагають також оновлення механізмів взаємодії громадськості з органами публічної влади. Проблематиці необхідно приділити належну увагу для того, щоб у новій моделі державного устрою уникнути старих помилок.

Аналіз останніх досліджень і публікацій засвідчив, що проблема вимагає всебічного вивчення, їй присвятили свої наукові роботи, в тій чи іншій мірі, такі дослідники як:

А. Ароян, О. Бабінова, Л. Беззубко, О. Баймуратов, О. Батанов, В. Борденюк, Я. Ваніна, П. Ворона, І. Дробот, Я. Жовнірчик, М. Іжа, В. Кравченко, О. Крутій, В. Куйбіда, Р. Мінченко, В. Михайлюк, О. Мороз, Т. Мотренко, Л. Муркович, М. Петришина, С. Серьогін, В. Толкованов, О. Федорчак та інші.

Стратегію подальшого розвитку країни влада представила у документах, які передбачають поетапні кроки як розвитку України в цілому, так і реформування державного управління та місцевого самоврядування. Можливо, зміни від запланованих заходів були би більш відчутними, якби вони виконувалися у передбачені строки. Але життя держави, яке зараз ускладнене воєнними діями на Донбасі, внесло свої корегування у затверджені документи. Попри це, реформування країни відбувається, хоча і не так швидко, як було заплановано.

Нагадаємо, що проведення реформи у системі державного управління та місцевого самоврядування було передбачено такими документами:

1) Коаліційною угодою «ЄВРОПЕЙСЬКА УКРАЇНА», укладеною 21 листопада 2014 р. учасниками коаліції депутатських фракцій Верховної Ради України VIII скликання [1], з прописаними по кроках заходами, виконання яких мало пришвидшити процес реформування системи державної влади та органів місцевого самоврядування;

2) Стратегією сталого розвитку «Україна – 2020», затвердженою Указом Президента України від 12 січня 2015 р. № 5 [2], де в розділі 3 «Дорожня карта та першочергові пріоритети реалізації Стратегії» однією з головних реформ визначено реформу державного управління. Кінцевим результатом впровадження реформи, як заплановано в документі, має стати створення ефективної, відкритої та гнучкої структури із застосуванням новітніх інформаційно-комунікативних технологій (е-урядування), яка здатна виробляти і реалізовувати цілісну державну політику, спрямовану на суспільний сталий розвиток і адекватне реагування на внутрішні та зовнішні виклики;

3) Програмою діяльності Кабінету Міністрів України, схваленою Постановою Верховної Ради України від 11 грудня 2014 р. № 26-VIII [3]. У розділі 2 Програми «Нова політика державного управління», серед інших заходів, передбачено підвищення професійного рівня державних кадрів, запровадження електронного урядування тощо;

4) Концепцією реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схваленою розпорядженням Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 р. № 333 [4]. Документом визначаються напрямки, механізми, строки формування ефективного місцевого самоврядування та територіальної організації влади з наданням високоякісних та доступних публічних послуг, становленням інститутів прямого народовладдя, задоволенням інтересів громадян в усіх сферах життєдіяльності на відповідній території, узгодженням інтересів держави та територіальних громад.

Отже, починаючи реформування, як прописано в перелічених документах, за мету було поставлено: визначення та посилення загальної управлінської та адміністративної спроможності державного апарату на основі принципів належного врядування та кращого досвіду країн (членів ЄС), перетворення його на ефективний інструмент розвитку нашої держави, а також задоволення потреб громадян України. Ми цілком погоджуємося з тим, що реформа системи управління – це одна з найважливіших горизонтальних реформ, оскільки вона має допомогти в реалізації ефективних галузевих перетворень в Україні. Але, визначаючи мету, на нашу думку, було б доречно додати в згадані документи формулювання: «із урахуванням українського менталітету, власних традицій та модернізацією свого історичного надбання». Адже шлях України – це пошук власної моделі дієвого урядування із напрацюванням власних механізмів взаємодії громадськості з органами публічної влади.

Змінити систему різкими, болісними рухами із втіленням іноземних складових – досить важко, бо «чужорідне» далеко не завжди приживається. Можливо, саме через це більшість із запланованих заходів не проведено або відтерміновано у строках. І вже наступної черги варто шукати перепони реформуванню в таких причинах як: відсутність політичної волі у владних політичних сил; внутрішній опір змінам з боку посадовців; відсутність комплексного підходу (зміни відбуваються частково і не системно), відсутність чіткої координації дій між відповідальними органами.

Аналіз напрямків, якими втілюється реформа урядування, законодавчих напрацювань та кроків влади, що здійснені або тільки заплановані для здійснення, показує – громадськості не приділяється увага в тій мірі, яка необхідна для кінцевого успішного результату реформи. На нашу думку, така прогалина може призвести до того, що уряд, не врахувавши інтересів і очікувань громадян, почне будувати дієву і успішну модель державного управління з нескінченним виправленням власних помилок, невідомо скільки років, кожного разу змінюючи «неефективні» уряди і їх реформаторів, та розробляючи нові Концепції та Стратегії, як це вже було протягом двадцяти п'яти років розбудови нашої держави. І знову громади будуть вибухати невдоволенням та революціями, які реальної користі суспільству не несуть.

Постановка завдання. Тому, визначивши напрямки реформування, необхідно подбати про оновлення механізмів взаємодії громадськості з органами державної влади та органами місцевого самоврядування, аби в живому діалозі влада і громадяни спільними зусиллями реалізовували плани. Ми наголошуємо на слові «оновлення» механізмів взаємодії, адже ті, що були напрацьовані, не є поганими (хоча деякі з них і не діють в повній мірі), але їх необхідно переглянути, переосмислити, модернізувати з огляду на вимоги сьогодення, і головне – враховуючи думку самої громадськості. І хто, як не сама громадськість, може підказати владі кращі способи (механізми), завдяки яким із нею потрібно взаємодіяти для успішного розвитку держави.

Виклад основного матеріалу. Отже, звернемося до аналізу, які механізми взаємодії потребують оновлення.

І перше, що підказує сама громадськість – владі необхідно звернути увагу на інформаційний супровід реформ і своєї діяльності загалом. Адже найкращий спосіб викликати довіру – це надати громадянам повну та об'єктивну інформацію про наміри влади, а потім ще й регулярно повідомляти про хід втілення цих намірів та планів.

Чималу роль в інформаційному забезпеченні супроводу реформ відіграють неурядові інституції та організації. Наприклад, Всеукраїнські асоціації місцевого самоврядування: Українська асоціація районних та обласних рад, Всеукраїнська асоціація сільських та селищних рад.

Деяку роботу, але вона недостатня, проводять і самі органи місцевої публічної влади, які, контактуючи з громадою і громадськістю на місцях, мали б, в першу чергу, займатися роз'ясненням щодо планів і намірів влади у напрямках реформування державного управління та місцевого самоврядування. Це значною мірою знижувало би рівень напруги у суспільстві, невдоволення всередині громад, які перебувають зараз у процесі об'єднань, і через брак необхідної та об'єктивної інформації часто сприймають зміни негативно. Але комплексного підходу з боку влади до інформаційного супроводу своєї діяльності не спостерігається.

Свого часу, розробляючи механізми взаємозв'язків із громадськістю, як необхідної умови забезпечення довіри у системі державного управління, було підготовлено Концепцією проекту Закону України «Про основні засади державної комунікативної політики» [5] щодо формування системи комунікації між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, засобами масової інформації та громадськістю.

Так, Конституцією України передбачено, що громадяни мають право брати участь в управлінні державними справами, надсилати індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб. Окрім Конституції, питання налагодження комунікації між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, засобами масової інформації і громадськістю частково регулюється Законами України: «Про інформацію», «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», «Про звернення громадян», «Про місцеве самоврядування в Україні» та іншими.

Результати аналізу перелічених законів і власний досвід свідчать про те, що рівень забезпечення взаємозв'язку між громадськістю, органами публічної влади та засобами

масової інформації не відповідає повною мірою рівню розвитку українського суспільства та світовим тенденціям.

Отже, владі необхідно оновлювати механізм регулювання процесу обміну інформацією, зокрема, впроваджувати принцип партнерської взаємодії, що передбачає не тільки інформування населення, а також налагодження ефективного зворотного зв'язку, проведення відповідної роз'яснювальної роботи, встановлення громадського контролю за діяльністю органів публічної влади. У зв'язку з цим існує потреба у розробленні основних засад державної комунікативної політики.

Комплексний державний підхід до цієї проблематики має допомогти у вирішенні таких завдань, як: сприяння розвитку громадянського та інформаційного суспільства; розроблення стандартів комунікації між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, засобами масової інформації та громадськістю, що відповідають міжнародним вимогам; удосконалення нормативно-правової бази у сфері суспільних комунікацій; підвищення рівня відкритості і прозорості діяльності органів публічної влади; сприяння суспільній стабільності, підвищенню рівня довіри громадян до органів влади; створення у суспільстві позитивного іміджу органів влади; формування у населення комунікативної культури; проведення серед населення системної роз'яснювальної роботи щодо пріоритетів державної політики, механізму участі в управлінні державними справами, вирішенні питань місцевого значення.

Таким чином, оновлення механізму обміну інформацією із обов'язковим дотриманням принципу партнерської взаємодії, що передбачає не тільки інформування громадян, громадськості, а і налагодження ефективного зворотного зв'язку – має стати одним із пріоритетних завдань у процесі формування нової системи державного управління.

На партнерстві та діалозі органів влади і громадськості наголошують всі дослідники, що займаються цією проблематикою. Одна з відомих вітчизняних дослідниць в цій сфері О. Крутій в своїй монографії пише: «...державне управління як система суспільних відносин існує в різних формах взаємодії влади та громадськості. Традиційним є встановлення зворотного зв'язку між суспільством і владою через загальне виборче право, що реалізується завдяки парламентському механізму. Однак на сучасному етапі суспільного розвитку вказана форма взаємодії, яка активно застосовувалася починаючи ще з XIX ст., вже не задовольняє вимог суспільства як у світі в цілому, так і в Україні зокрема» [6]. З дослідницею цілком можна погодитися, але до її цитати є необхідність додати, що культура виборчого процесу в Україні ще досі перебуває в процесі формування, так само як і виборче право. І доки не буде напрацьоване стале виборче законодавство, яке надасть громаді і громадськості можливість користуватися цим механізмом в стабільному режимі, без зміни закону під кожні вибори – відвертати увагу від проблематики зарано. Тому, на нашу думку, в реформованій системі державного управління необхідно передбачити оновлення механізму реалізації виборчого права, який має містити в собі принцип постійності, він не повинен мати складних, незрозумілих громаді і громадськості складових щодо застосування, реалізації конституційного права обирати і бути обраними до органів влади.

Цілком погоджуємося з науковцями, які наголошують на тому, що процес реформування державного управління та місцевого самоврядування не може відбуватися без системного відкритого діалогу громадськості з органами публічної влади, але цей механізм також потребує удосконалення і модернізації. Для ефективної реалізації державної політики це необхідно робити і на рівні центральних органів влади, і на регіональному, і на базовому, там, де безпосередньо відбувається процес спілкування посадовців з громадськістю.

Сьогодні при більшості міністерств, державних комітетів, обласних та районних державних адміністрацій існують громадські ради, консультативно-дорадчі органи, яким відведено роль одного з основних інститутів взаємодії. Але ці громадські ради все ще не є дієвими, як і їхній вплив на вироблення та прийняття рішень. Попри це, органам влади потрібно підвищувати їх роль у формуванні та реалізації державної політики. Тому важливо сприяти розширенню, оновленню якості роботи громадських рад для подальшого розвитку громадянського суспільства.

Однак якісно вирішити це завдання неможливо без наявності відповідного кадрового забезпечення. Кваліфіковані спеціалісти-комунікатори, модератори, рівень підготовки яких би дозволив організувати конструктивний і результативний діалог, – це нагальна потреба сучасних органів влади, яка існує на всіх рівнях, у всіх регіонах, а особливо на місцях. І ця потреба буде тільки зростати разом із реформуванням, модернізацією державного управління та місцевого самоврядування. Європейська модель доброго та належного врядування («*good governance*») – є показовим прикладом для нас в цьому питанні, але кінцева форма може бути лише продуктом власного напрацювання. Отже, органи публічної влади і громадськість у новій моделі державного управління мають перебувати у партнерських стосунках, для чого необхідно підвищувати професійну підготовку посадовців.

Для залучення громадськості до відкритого діалогу, участі у реалізації реформ і державної політики в цілому у нашому законодавстві напрацьовано чимало механізмів. Один з них – консультації з громадськістю – важливий процес взаємодії між органами державної влади та місцевого самоврядування і громадськістю та громадянами, який якраз і мав би налагодити бажані партнерські стосунки. Законодавством передбачено, що метою проведення консультацій з громадськістю є прийняття рішень, в яких буде враховано права, інтереси та знання всіх зацікавлених сторін, вони надають можливість для громадян впливати на зміст рішень, що ухвалюються органами влади.

Але такий важливий механізм взаємодії не працює в нашому суспільстві в тій мірі, в якій передбачено законодавством. Особливо це стосується регіонального та місцевого рівнів, де в кращому випадку консультації з громадськістю існують в частковій, неповній мірі, а в більшості – просто ігноруються посадовцями. Можливо, причини цього потрібно шукати у формах проведення, переглядати їх та оновлювати.

Нагадаємо, формою проведення консультацій з громадськістю є публічне громадське обговорення: конференції, семінари, форуми, громадські слухання, «круглі столи», збори, зустрічі, робота громадських приймалень, телевізійні та радіодебати, дискусії, діалоги, інтерв'ю, «гарячі лінії» тощо. На практиці ситуація виглядає таким чином: в центральних органах влади перелічені форми існують майже в повній мірі; в органах влади на регіональному рівні – в частковій, неповній мірі; і майже повністю відсутні на базовому рівні (в міських радах маленьких містечок, селищ та сіл).

Навіть якщо проаналізувати склад учасників «круглих столів», конференцій, семінарів, форумів, які проводяться центральними органами влади – то це не представники громадськості сіл, міст та містечок, а ті самі високопосадовці, науковці, народні депутати, керівники політичних фракцій та партій, тобто фактично діалог влади веде на своїй горизонтальній площині, із відсутністю вертикального спілкування. Центральні органи влади не мають не те що партнерських стосунків із громадськістю базового рівня, виявляється, такі стосунки майже повністю відсутні.

Епоха інформатизації, в якій вже живе весь цивілізований світ, а Україна тільки починає, вимагає від української влади звернути увагу на Інтернет можливості, залучити новітні технології для налагодження консультацій з громадськістю всіх рівнів. Інтерактивне спілкування (обмін повідомленнями в режимі реального часу) – це та оновлена форма консультацій із громадськістю, яка може надати нового змісту і якості конференціям, семінарам, форумам тощо, не тільки в горизонтальній, а й у вертикальній площині.

У деяких органах публічної влади цей оновлений механізм взаємозв'язку вже почав використовуватися (за рахунок місцевих бюджетів), але на державному рівні, за відсутності цілеспрямованої політики на всіх рівнях влади, зміни суттєво поки не відчуються. Хоча нормативно-правових актів прийнято чимало: «Про Національну програму інформатизації» (1998 р.), «Про електронні документи та електронний документообіг» (2003 р.); «Про електронний цифровий підпис» (2003 р.); «Концепція розвитку електронного урядування в Україні» та інші.

Але електронні петиції, програма електронного документообігу та інші форми – це лише маленькі кроки центральної влади до того, щоб розпочати велику роботу. Адже

модернізація органів влади з оновленням інформаційних систем, комп'ютерної техніки, комп'ютерних мереж, залученням новітніх інформаційних технологій вимагатиме серйозних фінансових ресурсів, які варто витратити, бо за цим майбутнє, і його ігнорування не лише віддаляє нашу державу від цивілізованого світу, головне – не дає зблизитися владі із громадянами.

Відірваність центральних органів влади від базового рівня: міських, селищних, сільських громад, громадськості, громадян – це та модель, в якій існувало українське суспільство віками, навіть у часи роздільності територій та відсутності власної держави. Така модель вкоренила у свідомості кожного громадянина індивідуалістичні та духовні цінності, коли власна родина, власна домівка асоціювалися із безпекою, і на цьому були зосереджені першочергові інтереси. Можливо саме тому про своє невдоволення діями влади громадяни повідомляють не до своєї місцевої ради, а до столиці, бо тільки там «зло» може бути поборене черговою революцією і поваленням влади. Це український менталітет, що сформувався віками, і на це потрібно зважати, розробляючи нову модель врядування.

Українці добре вміють об'єднуватися під тиском небезпеки для власної родини, заради глобальних цілей – захисту державних інтересів чи державної цілісності, але об'єднати їх на місцевому рівні для вирішення якогось соціального питання буває вкрай важко. Вже не говорячи про громадські слухання, «круглі столи», збори, зустрічі тощо, до яких у місцевої громади і громадськості майже відсутній інтерес. Але тим не менше, громаду потрібно об'єднувати, долучати до співпраці з місцевими органами публічної влади.

Сучасна наука твердить – територіальна громада – першооснова місцевого самоврядування і поки не помічає, що складові цієї територіальної громади, окремі громадяни, родини, відіграють, можливо, набагато більшу роль у розвитку і самому існуванні держави, ніж сама громада. Тому, на нашу думку, розбудовуючи нову модель державного урядування, необхідно починати із задоволення інтересів кожного громадянина, кожної родини, а вже потім переходити до територіальної громади. І для взаємодії із владою, бажано із місцевою, потрібно залучати кожного охочого громадянина, запропонувавши зручні для нього механізми.

Свою пропозицією ми ні в якому разі не зменшуємо роль і значення територіальної громади (хоча термін і потребує деякого переосмислення), яка, безумовно, дуже важлива, незважаючи на те, що її об'єднання та залучення до співпраці є нелегким завданням місцевої влади. Сприяти цьому могла би фінансова підтримка ініціатив громадськості для спільного вирішення питань місцевого значення соціальної направленості – як ще один важливий механізм об'єднання громади та її взаємодії із владою. Досвід переконує, реалізацією державних, регіональних, місцевих цільових програм сприяння розвитку громадянського суспільства органам влади можна дійсно налагоджувати діалог із громадськістю на принципах партнерства, довіри, прозорості, відкритості та взаємоповаги.

Одним із важливих чинників, який впливає на механізми взаємодії громадськості і влади, є також рівень правової компетентності громадськості та її громадянської культури. Розбудовуючи нову модель державного управління, не можна ігнорувати той факт, що наше суспільство, яке тільки переживає процес розвитку інститутів громадянського суспільства, характеризується досить низьким рівнем знань діючого законодавства та громадянської культури. Підвищення правової компетентності громадян і громадськості, формування у них вміння користуватися цими знаннями – можна вважати одним із першочергових завдань влади. І для виконання цього завдання недостатньо лише участі громадських організацій, Фондів та інших – потрібна комплексна державна політика, спрямована на підняття рівня правової освіченості та правового виховання у суспільстві.

Певною мірою це стосується і державних службовців, які в свою чергу повинні мати: знання і розуміння принципів чинного законодавства, прав і обов'язків у політичних, трудових, майнових стосунках, а також стосунках у колективі; вміння користуватися правовим інструментарієм – законами, інструкціями та іншими правовими актами у повсякденній діяльності, юридичною технікою, досягненнями юридичної науки та практики; повагу до права (прав людини) та закону і переконаність в їх соціальній цінності, правове

мислення; правову активність; звичку дотримуватися демократичної, й прогресивної правомірної поведінки. Кінцевим прагненням має стати формування правокультурного службовця з високою морально-правовою культурою.

Отже, до оновлених механізмів взаємодії громадськості й органів публічної влади вважаємо за потрібне віднести впровадження державної політики щодо підвищення рівня правової компетентності та громадянської культури.

Висновки. Підсумовуючи вищевикладене, можна зробити загальний висновок: напями реформування системи державного управління та місцевого самоврядування, передбачені державними Стратегією, Концепцією, Планами, на нашу думку, в цілому визначені вірно, але те, що заплановані заходи не виконуються у передбаченому порядку і у визначені строки, ставить під сумнів як успішність реформи, так і доведення її до кінцевого результату. Врешті-решт реформи відбуваються, а разом із ними необхідно оновлювати і механізми взаємодії громадськості з органами публічної влади. Наші пропозиції, які б могли покращити ситуацію, полягають у наступному:

- оновлення механізму обміну інформацією, формування комплексної системи комунікації між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, засобами масової інформації та громадськістю;

- оновлення механізму реалізації виборчого права, яке має бути доступним, зрозумілим, нескладним у застосуванні;

- сприяння розширенню, оновленню якості роботи громадських рад для подальшого розвитку громадянського суспільства;

- органи публічної влади і громадськість у новій моделі державного управління мають перебувати у партнерських стосунках, для чого необхідно підвищувати професійну підготовку посадовців;

- запровадження інтерактивного спілкування (обмін повідомленнями в режимі реального часу) як оновленої форми консультацій із громадськістю; модернізація органів публічної влади з оновленням інформаційних систем, комп'ютерної техніки, комп'ютерних мереж, залученням новітніх інформаційних технологій тощо;

- побудова нової моделі державного урядування має починатися не з територіальної громади, а із задоволення інтересів кожного громадянина, кожної родини. Визначення терміну «територіальної громади» також потребує переосмислення;

- фінансова підтримка ініціатив громадськості для спільного вирішення питань місцевого значення соціальної направленості – також важливий механізм об'єднання громади та її взаємодії із владою, який варто підтримувати і розвивати;

- впровадження державної політики щодо підвищення рівня правової компетентності та громадянської культури в суспільстві.

Успіх реформи залежить від усвідомлення урядовцями, науковцями, експертами і громадськістю того, що шлях України – це пошук власної моделі дієвого урядування із напрацюванням власних механізмів взаємодії громадськості з органами публічної влади, врахуванням українського менталітету та історичного минулого.

Список використаних джерел:

1. Угода про коаліцію депутатських фракцій «Європейська Україна» від 27.11.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0001001-15>

2. Про схвалення Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020»: Указ Президента України від 12 січня 2015 р. № 5/2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/rada/show/5/2015>

3. Про Програму діяльності Кабінету Міністрів України: Постанова Верховної Ради України від 11.12.2014 р. № 26-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/26-19>

4. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.04.2014 р. № 333-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/rada/show/333-2014-%D1%80>

5. Про схвалення Концепції проекту Закону України «Про основні засади державної комунікативної політики»: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 13.01.2010 р. № 85-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/85-2010-%D1%80>

6. Крутій О. М. Діалогова взаємодія органів державної влади та громадськості: [монографія] / О. М. Крутій. – Х. : Вид-во ХарРІ НАДУ «Магістр», 2008. – 302 с.

** Шаульська Галина Миколаївна – аспірантка Інституту законодавства Верховної Ради України, головний консультант науково-організаційного відділу Інституту законодавства Верховної Ради України.*

Стаття надійшла до редакції 19.05.2017 р.

УДК 350

Алла Шевченко *

ПРАВОВІ ОСНОВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

У статті аналізується сучасний стан нормативно-правового забезпечення державного управління в Україні.

Ключові слова: державне управління, нормативно-правове забезпечення, законодавче регулювання, нормативно-правовий акт.

Шевченко А. В. Правовые основы организации государственного управления в Украине.

В статье анализируется современное состояние нормативно-правового обеспечения государственного управления в Украине.

Ключевые слова: государственное управление, нормативно-правовое обеспечение, законодательное регулирование, нормативно-правовой акт.

Shevchenko A. V. Legal basis for organization of state administration in Ukraine.

This paper examines the current state of regulatory support of state administration in Ukraine.

Keywords: governance, regulatory support, legal regulation, legal act.

Актуальність проблеми. Правову основу інституту державного управління складають законодавчі та інші правові акти державних органів законодавчої і виконавчої гілок влади, які втілюють в життя політику держави, реалізують функції її органів, виявляють сутність права, та за допомогою яких закріплюються гарантії ефективного вирішення завдань економічного, політичного, соціального розвитку, встановлюється суворий правовий порядок.

Вирішальним кроком у встановленні засад здійснення державного управління стало прийняття Конституції України, яка визначила систему органів виконавчої влади, їх загальні повноваження, порядок їх утворення та реорганізації.

Створення організаційної системи управління, необхідної для визначення організації завдань, функцій, повноважень суб'єктів управління, серйозно ускладнює відсутність внутрішньо несуперечливої системи законодавства.

Мета статті – визначити основні проблеми та шляхи удосконалення нормативно-правового регулювання організації державного управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання державного управління досліджували такі науковці, як А. Авер'янов, Н. Г. Атаманчук, В. Бакуменко, В. Малиновський, В. Мартиненко, М. Міненко, П. Надолішний, Н. Нижник, О. Оболенський, С. Стеценко, Ю. Сурмін, Ю. Шаров та ін. Правова основа організації державного управління досліджувалася вченими Н. Александровим, Ю. Битяком, Т. Коломоець, Ю. Ковбасюком, Ю. Сурмінім та іншими.